

ведохъ влѣво презъ гората и слѣзохъ прикритъ долу до лѣвия безименъ притокъ на р. Пѣсочани.

Патрулитѣ, движещи се напредъ презъ хрсталака, дракитѣ и малкитѣ урви, се мжчеха да бждатъ прикрити, а горе оставениятъ взводъ вече водѣше бой и стрелбата ту зачестяваше, ту отслабваше. Сърбитѣ не подозираха нищо и ротата тихо, дебнешкомъ, единъ презъ другъ се нижеше. Ето ни въ флангъ на противника и прикрити въ гората, още малко и ще бждемъ въ тила имъ. Предпазливо и това е постигнато. Приближени въ крайнината на гората, слегнати до брѣгчето, образувано отъ започващата по-висока гола поврхностъ къмъ върха, ние сме вече на 400 крачки до върха Задѣлъ — между неприятелската артилерия и поддръжкитѣ му. Предъ насъ на около 400 крачки стои единъ сръбски постъ отъ 5 души, вѣроятно поставенъ да наблюдава долината, по която ротата настѣпва, но бѣха заспали — сънъ, за който отпосле заплатиха съ живота си. Следъ 2—3 минути почивка, съ турени ножове, насочихъ тритѣ взвода къмъ неприятелскитѣ поддръжки, а македонския взводъ върху веригата имъ и по даденъ знакъ ротниятъ сигналистъ засвири „атака“. Войницитеѣ, отдѣхнали, възрадовани отъ сполучливото и безнаказано приближаване, подеха стремително атаката. Сърбитѣ, отъ около три роти, смутени отъ изненадата, неуредени, се помжчиха да ни контъръ-атакуватъ, но не успѣха — отстѣпиха панически, като оставиха между убититѣ и своя дружиненъ командиръ. Въ това време друга една тѣхна дружина отъ лѣвия имъ флангъ настѣпи да ни атакува, но съ силенъ огънь, подпомогнати и отъ дветѣ картечници, които очаквахъ сутринята и които бѣха пристигнали при останалия взводъ на старата позиция, ги прѣснахме и принудихме да отстѣпятъ. Атаката започна въ 12 ч. по обѣдъ. Щомъ като завладѣхме височината, неприятелската артилерия и пехота ни обсипва съ силенъ огънь до мръкване, а нашата артилерия продължаваше да мълчи презъ цѣлия день. Освенъ това предаде ми се отъ адютанта на дружината, че, когато сме почнали атаката, нашата артилерия напълнила орджията да стреля по насъ, защото, като ни вижда въ тилъ на сърбитѣ, смѣтнали ни за поддръжката на противника, които отиватъ въ помощъ на преднитѣ имъ части срещу нашата рота, която споредъ заповѣдта предполагали, че е предприела атака по фронта. Сигналтътъ „атака“ имъ се чувалъ изопаченъ и се водило споръ за него. На мръкване боятъ затихна и ние, окопани още по-здраво, прекарахме доволни хубава и приятна нощъ.

Тѣй като в. Задѣлъ представяваше най-здравата и командуваша висока позиция, врѣзани, следъ завземаването ѝ, въ центъра на противника, още сжщата нощъ оттегли цѣлата си бойна линия на 5 клм. и зае последното дефиле, задъ което се разкриваше хубавото Охридско езеро“.